

soudu byl první žalovaný na směnce uveden jako příjemce a druhá žalovaná jako ručitelka, a oba podepsali takto směnku. Z toho nutno usuzovati, že formálně byly oba podpisy platné, a druhá žalovaná jako směnečný rukojmí nemůže se dovolávat neplatnosti svého závazku z důvodu, že závazek prvního žalovaného jako akceptanta jest neplatný pro nedodržení původní úmluvy, dle níž měl býti jen ručitelem směnečným, tedy z důvodu hmotněprávního. Závazek druhé žalované jest tu samostatný a nikoliv subsidiární (§ 63 sm. zák.) a jest proto pro platnost jejího závazku nerozhodné, jak bude vyřešena otázka platnosti závazku druhého žalovaného. Druhá žalovaná sice uplatňovala též dvě pohledávky z různých důvodů započtením proti zažalované pohledávce. První soud neuznal tuto námitku za přípustnou s hlediska § 88 sm. zák., což bylo napadeno v odvolání. Odvolací soud se sice touto výtkou vzhledem k jejímu názoru na věc neobíral, avšak to nemůže býti překážkou dovolacímu soudu, aby ihned ve věci samé rozhodl, poněvadž jde jen o právní otázku a nikoli o otázku skutkového zjištění. V tom směru má dovolací soud vzhledem k obsahu námitek za to, že tu skutečně běželo jen o nároky kompensando namítané, pro něž nebylo zákonných náležitostí ve smyslu § 88 sm. zák., a je proto ona námitka lichá.

Čís. 15440.

K pojmu »prokazatelnosti« ve smyslu § 428 obč. zák.

K odevzdání prohlášením podle § 428 obč. zák. nestačí, ukázal-li zcizitel jednotlivé věci přejímáři a ten se jich dotkl rukou prohlásiv, že přejímá věci ty do svého vlastnictví a ponechává je nadále zciziteli v užívání.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Rv I 1902/36.)

Žalobkyně tvrdí k zabaveným svrškům právo vlastnické domáhá se jejich vyloučení z exekuce žalobou podle § 37 ex. ř. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobním důvodem odporu vzneseného žalobkyní proti výkonu exekuce (§ 37 ex. ř.) na svršky jest tvrzené vlastnické právo žalobkynino k těmto předmětům stíženým exekučním zástavním právem. Závisí tudíž rozhodnutí sporu na tom, zda žalobkyně nabyla platně vlastnictví k těmto movitostem. V té příčině zjistil první soud, že v roce 1933, kdy bratr žalobkynin ing. Ferdinand K. byl ve finanční tísní, koupila žalobkyně od něho za 1.100 Kč mimo jiné věci ceteru v pouzdře, skříň, železnou postel a psací stroj a že tyto věci převzala tím způsobem, že prošla se jmenovaným bratrem jeho byt, kde byly věci umístěny, dotkla se jich a prohlásila, že dotčené věci přijímá do svého vlastnictví a ponechává je u bratra v úschově, až si zařídí vlastní ordinaci, s čímž ing. Ferdi-

nand K. souhlasil. Vyplývá tedy z těchto zjištění, že prodané předměty byly a zůstaly v bytě prodatelově, který jich nadále užívá, že tam byly tyto věci též zabaveny a že si je měla žalobkyně vzítí teprve, až si zařídí ordinaci. Vychází-li se z tohoto zjištěného skutkového stavu, jest schváliti právní závěr rozsudku odvolacího soudu, že svršky, o něž v souzené věci jde, nebyly žalobkyni prodatelem odevzdány prohlášením, jak je má na mysli § 428 obč. zák. Dovolatelka se marně snaží ve svém dovolání doličiti opak. Podle § 428 obč. zák. se vyžaduje k nabytí vlastnictví k movitým věcem, aby zcizitel dal prokazatelným způsobem najevo svoji vůli, že zcizenou věc bude budoucně chovati jménem přejímatelovým. K platnosti dohody o tom, že vlastnictví přechází na druhého smluvníka, že však věc zůstane v chování zcizitelově, který ji budoucně chce držeti jménem nabyvatelovým, není sice potřebí, aby se tento projev vůle stal výslovně, nýbrž jen, aby se projev zcizitelovy vůle, směřující k převodu vlastnictví k movité věci a k převzetí závazku opatrovati věc pro přejímatele a vydati ji nabyvateli podle ujednání učiněného při zcizení věci, stal způsobem prokazatelným, tedy i takovými činy, jež uváží-li se všechny okolnosti případu, nedávají rozumné příčiny o takové vůli pochybovati (srov. rozh. čís. 13057, 9306 a j. Sb. n. s.), ale takový projev vůle potřebný podle § 428 obč. zák. musí při tom vycházeti od zcizitele, neboť předpokladem předpisu § 428 obč. zák. a tedy i požadovaného tam prohlášení jest, aby zcizená věc byla zcizitelem kupiteli odevzdána. Jest proto potřebí, aby zcizitel způsobem, o jehož významu není důvodu pochybovati, prohlásil buď výslovně svoji vůli, že věc tímto prohlášením odevzdává, anebo jasně dal najevo, že se změnil směr jeho vůle tak, že věc, kterou dosud choval mocí svého práva vlastnického, budoucně bude chovati jménem nabyvatelovým. Tohoto požadavku jasné prokazatelnosti projevu vůle odevzdati movitou věc prohlášením, zdůrazněného v § 428 obč. zák. (slova: »wenn der Veräusserer auf eine erweisliche Art seinen Willen an der Tag legt«), jest dbáti zejména v případech, kde změna právního stavu není navenek poznatelná, jako tomu bylo též v souzené věci. Nemá-li se způsob nabytí vlastnictví prohlášením podle § 428 obč. zák. státi prostředkem k zneužívání, musí býti toto prohlášení učiněno způsobem vylučujícím každé podezření, každou pochybnost a každou nejasnost. Této náležitosti však postrádá zjištěné ujednání žalobkyně s prodatelem. Neboť, nehledíc ani k tomu, že o ujednání tom nebyla zřízena listina a že nebylo prokázáno, že by bylo učiněno před svědky, neobsahuje toto ujednání jasného prohlášení zcizitele ing. Ferdinanda K., že převádí na žalobkyni vlastnictví k prodaným věcem a že se zavazuje chovati prodané věci jejím jménem. Ze zjištění, že prodatel »souhlasil« s prohlášením žalobcovým, kterýžto výraz pro svou všeobecnost postrádá určité náplně, nevyplývá nepochybně, že by byl prodatel nějakým určitým, každou pochybnost vylučujícím způsobem prohlásil svoji vůli převésti prodané nemovitosti do vlastnictví žalobkyně a držeti je budoucně jejím jménem. Ježto jednostranné prohlášení žalobkynino samo o sobě jest právně bezvýznamné a nějaké jasné a nepochybné prohlášení pro-

datelovo v naznačeném směru nebylo zjištěno, nemohl mítí tvrzený způsob odevzdání právního účinku vytčeného v § 428 obč. zák., totiž nabytí vlastnictví ke koupeným věcem pro žalobkyni. Nenabyla-li však žalobkyně vlastnictví, nepřísluší jí ani právo, jež by exekuci na koupené jí movitosti činilo nepřípustnou, pročež právem odvolací soud její žalobu zamítl. Z rozhodnutí čí. 1696 a 12650 Sb. n. s. nemůže dovolatelka pro sebe nic vytěžit, neboť tato rozhodnutí mluví proti ní vyžadující, aby prohlášení zcizitelovo bylo poznatelné i vůči třetím osobám, a tomu v souzené věci tak není. Nezáleží na tom, že podle tvrzení žaloby nejde o věci patřící povinné Marii K., neboť jediné rozhodné tu jest, zda lze z prohlášení ve smyslu § 428 obč. zák. seznati, že ten, kdo tvrdí vlastnictví k movité věci, jest skutečně oprávněným z vlastnického práva. Tohoto práva však žalobkyně nenabyla.

Čís. 15441.

Odvodňovací družstvo nenáleží k veřejným orgánům v § 172 ex. ř. uvedeným.

Přednostnímu uspokojení zadrželých příspěvků, jež mají býti placeny vodnímu družstvu, nevadí, že nebyly přihlášeny k dražebnímu roku před počátkem dražby, byly-li jen přihlášeny k rozvrhovému roku.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, R II 376/36.)

Odvodňovací družstvo mělo vloženo právo zástavní na nemovitosti v dražbě prodané podle dluhopisu ze dne 4. června 1934 pro pohledávku 6.340 Kč. U rozvrhového roku uplatňovalo svým předsedou částku 5.542 Kč 25 h v přednostním pořadí předloživši o tom u rozvrhového roku výkaz dlužných příspěvků potvrzený okresním úřadem jako vykonatelný. Zástupce jiného knihovního věřitele podal u rozvrhového roku odpor proti přednostnímu příkázání, poněvadž pohledávka nebyla před dražbou písemným podáním přihlášena. Prvý soudce nepřiznal pohledávce odvodňovacího družstva přednostní pořadí proto, že jeho pohledávky nepožívají přednostního pořadí. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu. **D ů v o d y:** Z výkazu jest zřejmé, že jde o členské příspěvky vodnímu družstvu za provedenou melioraci, které podle § 61 slez. vod. zák. (zák. z 28. srpna 1870 čí. 51 z. z.) a čl. III. uv. zák. k ex. ř. požívají přednosti před jinými břemeny reálními přímo po daních a veřejných dávkách. Přesto stížnosti nelze vyhověti, poněvadž družstvo nejpozději při dražebním stání před počátkem dražby neohlásilo své nároky (§ 172, 216 ex. ř.). I když v citovaných místech zákonných se jedná o orgánech veřejných, které jsou povolány předpisovati a vymáhati daně a přirážky a jiné veřejné dávky, vztahuje se předpis ten i na přednostní pořadí pohledávky stěžujícího si družstva, když zejména nelze ani zjistiti z pozemkové knihy, že se jedná o přednostní pohledávku, poněvadž vložení zástavního práva se stalo na základě dluhopisu a nikoliv na základě výkazu dlužných příspěvků vodního družstva.